

stolice uznal podle žaloby. Odvolání žalovaného soud první stolice odmítl, ježto bylo podáno až po osmidenní lhůtě Šu 575 c. ř. s. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by pomina uplatněný odmítací důvod, zavedl řízení o odvolání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel, bera na pomoc Neumannův Komentář k civilnímu řádu soudnímu (3. vydání strana 1614) a rozhodnutí nejvyššího dvoru soudního ve Vídni, přístupné ve sbírce Glaser Unger N. F. č. 1981, 2242, 3661 (Spr. R. č. 196), jakož i rozhodnutí téhož soudu ze dne 2. července 1914, č. j. Rv V 507/14, dokazuje rekursnímu soudu, řídícímu se do repertoře pod č. 196 zapsaným rozhodnutím nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 9. ledna 1907, č. 20.191, že se lhůta podle Šu 575 c. ř. s. vztahuje na vyklizovací žaloby vůbec, tedy i na takové případy, jako jest jím tento, v němž vyklizovaný používá bytu bez právního důvodu. Ale nic podobného nedá se při pozorném čtení vyčísti ani z Neumannova komentáře ani z citovaných rozhodnutí, neboť by takový názor zřejmě odporoval zákonu. Obratem »auf andere Bestandstreitigkeiten« Neumann v Šu 575 c. ř. s. správně vystihl doslov zákona, mluvícího o »řízení v tomto oddílu upraveném«, totiž ve třetím oddílu, nadepsaném »Řízení v rozepřích z nájemní nebo pachtovní smlouvy«. Nejinak ovšem i dovolatelem citovaná rozhodnutí, zejména citované rozhodnutí zásadní. Stejně tak dovolatelem opomíjená konstantní judikatura tohoto nejvyššího soudu, která neměla se zřetelem na srozumitelný doslov zákona podnětu, by se uchýlila od zásadního rozhodnutí vídeňského soudu.

Čís. 6275.

Pro nárok proti obci na náhradu škody pro zanedbání povinností, jež jí jako vlastníci pozemku ukládají bezpečnostní předpisy, jest pořad práva přípustným.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 716/26.)

Žalobu proti obci v Čechách o náhradu škody, soud první stolice k námitce nepřípustnosti pořadu práva odmítl, rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Pro posouzení, zda žalobní nárok je povahy soukromoprávní, či veřejnoprávní, a zda dle toho věc patří na pořad práva čili nic, rozhoduje obsah žaloby. Dle něho zakládá žalobce náhradní nárok proti žalované obci na to, že táž jako vlastnice pozemku čk. 1342, zapsaného jí do vlastnictví ve vložce č. 109 pozemkové knihy kat. obce Ch., pozemek ten v místech, kde se po něm veřejně chodí a kde žalobce dne 25. prosince 1925 kolem 4. hod. odpo., sklouznuv, na pravé noze se zranil, ani řádně neosvětlila ani neposypala, ba dovolila, aby se tudy na sáňkách a bruslích jezdilo, a že zanedbavši takto předpisy bezpečnostní úraz

zavinila. Žalobce neklade váhu na veřejnoprávní povinnost obce pečovat o bezpečnost této cesty pro chodce, nýbrž odkazuje na soukromé vlastnictví obce k pozemku čk. 1342, vyvozuje z něho soukromoprávní závazek žalované obce k náhradě škody, poukazuje při tom zejména na vyhlášku obce, obsahující předpisy o udržování čistoty a veřejné bezpečnosti na ulicích a chodnících a jiných veřejných místech, které zavazují vlastníky jak domů, tak i pozemků a jichž zanedbání má v zá-pětí náhradu škody podle Šu 1297 a násl. obč. zák. Předpisy těmi jest zavázána i žalovaná obec jako soukromá vlastnice oné cesty, při čemž na věci ničeho nemění, že po cestě té se chodí všeobecně, právě tak, jako každý chodí po chodníku, patřícím k určitému domu. Cesta, o kte-rou jde, je zapsána jako soukromé vlastnictví obce, nikoli jako veřejný statek a nezakládá okolnost, že obec chůzi po této cestě nebrání, ve-řejnou její povahu, veřejnoprávní závazek obce k náhradě škody ve smyslu Šu 37 obec. zřiz. pro zanedbání policie místní. Ostatně žalovaná při ústním jednání dne 9. června 1926 přednesla, že pozemková parcela čk. 1342 je parkem a že neslouží veřejné komunikaci. Soud rekursní je tudíž názoru, že žalobou uplatňuje se soukromoprávní a nikoli ve-řejnoprávní závazek žalované obce k náhradě škody a že jest proto po-řad práva přípustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Dle obsahu žaloby a dle výslovného prohlášení žalobce v přípravném spisu opírá ža-lobce náhradní nárok proti žalované obci výhradně o to, že obec jeho úraz zavinila tím, že zanedbala povinnosti, které jí jako v pozemkové knize zapsané vlastníci pozemku č. kat. 1342, tedy jako subjektu sou- kromoprávnímu ukládají bezpečnostní předpisy a uplatňuje výslovně po- vinnosti obce z tohoto jejího »soukromého vlastnictví«. Rekursní soud správně uvedl a odůvodnil, že se tím uplatňuje soukromoprávní závazek žalované obce, o němž rozhodovati přísluší soudům. Za tohoto stavu věci nebylo vůbec třeba zabývatí se otázkou, zda cesta, kde se úraz přihodil, jest veřejnou komunikací, což žalobce ani netvrdil, ani úva- hami s hlediska Šu 28 čís. 2, 3 a § 37 obecního zřízení, když žalobce s tohoto hlediska proti žalované obci jako veřejnoprávnímu orgánu, vy- konávajícímu místní policii a pečujícímu o bezpečnost veřejné dopravy ve sporu nároku neuplatňuje.

Čís. 6276.

Zajišťovací exekuci (§ 370 ex. ř.) nelze povolití na základě výpočtu příspěvků členů společenstva, na jehož jmění byl vyhlášen úpadek, zří- zeného správcem úpadekové podstaty, předběžně přezkoumaného úpad- kovým komisařem a jím podle Šu 6 min. nař. ze dne 21. března 1918, čís. 105 ř. zák. vyhlášeného (doručeného), nýbrž teprve na základě výpočtu schváleného podle Šu 7 nař.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R I 789/26.)